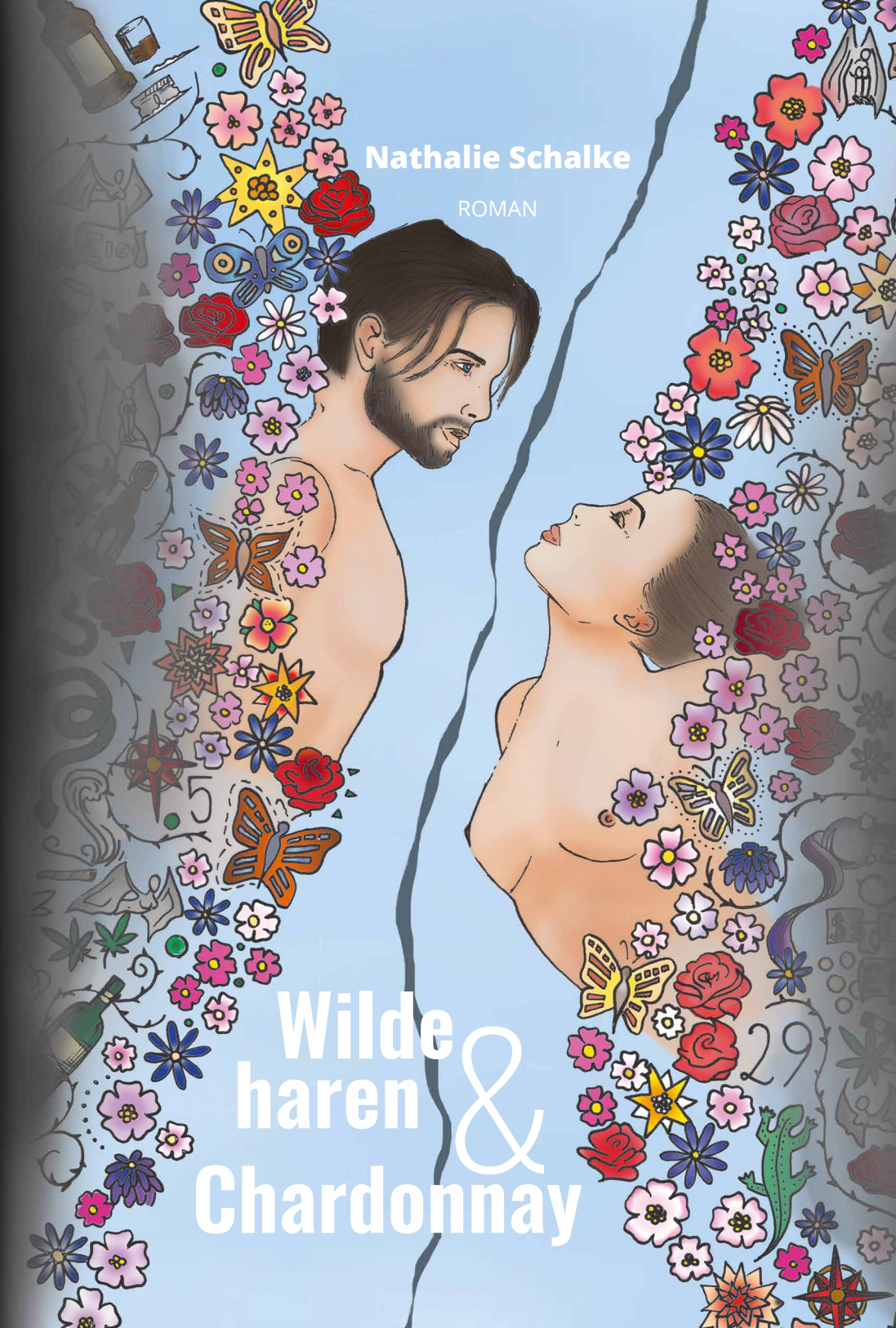

The book cover features a central illustration of a man and a woman in profile, facing each other against a light blue background. The man is on the left, looking right, and the woman is on the right, looking left. They are surrounded by a dense, colorful border of various flowers, butterflies, and other small motifs like a lizard and a compass rose. The overall style is whimsical and artistic.

Nathalie Schalke

ROMAN

Wilde
haren &
Chardonnay

Nathalie Schalke

ROMAN

Wilde haren & Chardonnay

© Copyright Nathalie Schalke StC StorytellConcepten

*'In a world of peace and love,
music would be the universal language.'*
Henry David Thoreau

Deze QR code leidt naar de speciale playlist op Spotify
voor extra Wilde haren & Chardonnay vibes.

© Copyright Nathalie Schalke StC StorytellConcepten

Colofon

Wilde haren & Chardonnay
Roman

ISBN nr. 9789090363301
Eerste Druk augustus 2022

© Copyright Nathalie Schalke StC StorytellConcepten
Drukkerij/Uitgeverij Printadvise
Vormgeving MarianMaakt
Coverdesign Niki de Jongh

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook,
zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor
Xander & Tatum

Heb lief
alles

&

© Copyright Nathalie Schalke StC StorytellConcepten

Leef
met open hart en nieuwsgierige blik
moedig, vurig, dankbaar en vol overgave
Alsof je niets te verliezen hebt

Vrij

Proloog

De oneindige diepte, waarnaar ik in de spiegel staar, vervaagt langzaam als ik met de riem om mijn hals mijn luchtpijp strakker en strakker dicht trek.

Een vreemde vrouw staart me aan vanuit de rookglasspiegel. Haar ken ik niet en ik heb geenszins de behoefte kennis te maken met dat zielig excuus voor een vrouw. In dit moment realiseer ik me dat ik alles ben geworden wat ik nooit heb willen zijn. Ik heb verloren. Mijn optimisme, mijn doorzettingsvermogen, mijn hoop, vertrouwen en mijn wilskracht zijn verdwenen. Er valt niets te lachen nu mijn humor mij in de steek laat en zelfs mijn dromen mij hebben verlaten. De glans is uit mijn haar verdwenen en de aanhoudende stress heeft mijn bos gehalveerd tot sneue, dunne slierten die troosteloos langs mijn grauwe wangen bungelen. Mijn prachtige donkerbruine, amandelvormige ogen die eens zo enthousiast en nieuwsgierig de wereld in staarden en straalden van levenslust zijn dof en oud geworden. Mijn mondhoeken, niet langer uitnodigend omhoog gekruld, zijn vlak, nietszeggend en hangen vol zelfmedelijden naar beneden.

‘Als dit mijn leven is, dan hoef ik het niet. Ik kan dit niet en ik wil dit niet en ik heb er he-le-maal genoeg van. Rot op met je kutzooi God, of *whatever*. Kom mij maar halen, dan is het klaar.’ Ik geef het op, mijn zachte, witte handdoek laat ik verslagen op de kille vloer van de arena des levens glijden. Ik hoef niets meer en buig mijn vermoeide hoofd voor de genadeklap.

Het enige wat ik voel, is diep verdriet en ondraaglijke zielenpijn. Het enige wat ik in mijn verbeelding zie als ik aan de toekomst durf te denken is een groot, bedreigend, eng, zwart gat. Ik ben verslagen, op, nutteloos, doodmoe en uitgevochten. Klaar, leeg, moedeloos en zelfs dat niet eens. Dikke tranen van teleurstelling biggelen over mijn wang en spatten op de koude, maatwerk composiet wastafel uiteen in splinters van wanhoop en herinnering.

Ik ben verloren.

Het uiteinde van de zwarte riem met stoere, zilverkleurige studs lus ik door de kille, metalen gesp en steek mijn hoofd er doorheen. Gelaten adem ik uit en trek uit alle macht met mijn rechterhand aan het uiteinde zodat de lus zich strakker en strakker om mijn hals knelt. Mijn adem stokt, ik voel mijn ogen uit hun kassen puilen, mijn gelaat wordt vuurrood, mijn lippen blauw. Langzaam vervaagt mijn spiegelbeeld tot een kleine zwarte stip. Mijn lichaam strijdt en probeert lucht te happen, mijn uitgeputte geest zegt: 'Ga maar meisje'.

De badkamerspiegel beslaat als ik er met mijn neus bovenop gedrukt sta om een klein puistje op mijn kin uit te knippen. 'Shit, nu heb ik het veel erger gemaakt dan het was,' zucht ik hardop tegen mezelf. Eerst zag ik amper een bultje en nu heb ik er een enorme, gezwollen, rode vlek van weten te maken. Zorgvuldig probeer ik de plek te laten verdwijnen met mijn Bourjois camouflagestift en nét iets te oranje foundation. Met een sunglow poeder maak ik het geheel glad. Mijn bruine ogen, op de arcadeboog aangezet met felblauw, knalgeel en fuchsia roze oogschaduw en een zwarte *winged* eyeliner in de buitenste ooghoekjes, vind ik mooi. Kwistig strooi ik babypoeder op mijn make-upkwast en schilder ermee over mijn gezicht. Zo blijft de make-up de hele dag zitten las ik in de Yes. Tenslotte breng ik twee laagjes donkerblauwe mascara aan op mijn lange wimpers waar menig vriendin jaloers op is. Met mijn hoofd diep in mijn kledingkast gestoken graaf ik naar het perfecte shirt op mijn favoriete Chipie jeans voor deze eerste schooldag op de middelbare. De witte gooi ik op mijn bed, te kinderachtig, de blauwe is oud en belandt met een grote zwaai boven op de witte. Rood? Neh. 'Deze,' roep ik hardop tegen mezelf als ik een zwart, fonkelnieuw shirt van The Sting uit de stapel vis. Hierin zullen de tot mijn ergernis steeds groter groeiende borsten het minst opvallen. In de spiegel bekijk ik mezelf van alle kanten. Mijn diadeem schuif ik nog één keer in mijn lange donkerblonde haren goed naar achteren en dan weer een stukje naar voren zodat een klein kuifje ontstaat. Heb ik eigenlijk een dikke kont in deze jeans? Shit ik moet gaan, mijn vriendinnen wachten op me aan het eind van de straat om samen naar onze nieuwe

school te fietsen. Een nijpend gevoel rond mijn navel vertelt me dat ik een beetje zenuwachtig ben. 'Veel plezier schat,' roept mijn moeder me na vanuit de keuken. 'Vergeet je ...' Beugel niet? Maak ik grinnikend in gedachten af.

'Nee echt, ik ga niet.'

'Cas, kom op zeg! Je bent VWO getest.'

'Dus, wat zou dat?'

'Dan ga je toch niet naar de Mavo hier in het dorp?'

'Ik ga ook zeker niet meer naar dat kut-Luzac.'

'Dat ging toch goed? Toen had je lol. Deed je zelfs twee jaar in één.'

'Mijn nieuwe vrienden gaan naar de mavo. Jullie moesten zo nodig in een kasteel in dit godvergeten gat gaan wonen.'

'VWO,' zegt mijn vader terwijl hij me een knal voor mijn harses geeft.

In een sliert fietsen we twee aan twee de laatste bocht om en rijden het schoolterrein op. In de fietsenstalling zoek ik een plaatsje, zet mijn nieuwe fiets op slot en trek de boekentas onder de snelbinders vandaan. Wat ongemakkelijk slenter ik over het grijze betonnen schoolplein. In het midden is een soort van tuintje aangelegd. Dat ziet er wel leuk uit.

Ga ik het hier op deze dorpsschool wel leuk vinden? Had ik niet gewoon wel naar de stad moeten gaan zoals pap eigenlijk wilde? Zal het me gaan lukken om nieuwe vrienden te maken, de school te halen en ondertussen ook een hoop lol te beleven? Mijn vreselijke buitenbeugel ben ik perongelukexpres vergeten in te doen. Op mijn eerste schooldag, in een totaal nieuwe omgeving, wil ik niet meteen voor schut staan met dat ijzeren gedrocht in mijn gezicht. De bruin lederen boekentas, zo één die iedereen hier gelaten met zich meezeult, heb ik volgepropt met leerboeken in fluorescerend roze kaftpapier, airbrush art multomappen, de Hitkrant-agenda en een door mijn moeder gevuld broodtrommeltje met volkoren boterhammen en jong belegde kaas. Dat is al erg genoeg voor een zelfstandige dertienjarige. Stoer zijn, dat is wat ik wil. Onbereikbaar en koeltjes, mysterieus ofzo. Niemand hoeft mijn zachte aard meteen te zien.

Eén meid trekt onmiddellijk mijn aandacht met haar lange, donkerblonde haren en donkerbruine, Bambi ogen. Ze draagt een strakke jeans waarin haar figuurtje goed uitkomt. Tussen duim en wijsvinger schiet ik mijn peuk de hoek in, blaas de rook uit als Eddie van Halen.

De schoolbel klinkt luid en ik schrik op uit mijn gedachten. Als ik in de rij wil aansluiten om het hoekige, fantasieloze laaggebouw door de brede, open-slaande deuren te betreden, springt er ineens een leerling met veel bravoure voor mijn neus. 'Hé lekker ding! Nieuw hier?' zegt hij met een smile van oor tot oor. 'Ik ben Cas, en jij?' Hij is groot, energiek en uitdagend en om hem direct te laten weten dat ik van zulke streken noch gediend, noch onder de indruk ben, wil ik hem van scherpe, gevatte repliek dienen. Het feit is echter dat mijn knieën week zijn geworden en mijn hoofd direct op hol is geslagen. Mijn God, die staalblauwe, indringende kijkers, ze glinsteren van levenslust, nieuwsgierigheid en triomf. Ze kijken dwars door me heen, ik ben gewoon meteen verkocht en weet: Dit is mijn man!

Hij is gevaarlijk grenzeloos.

Als puber ben ik best onzeker over mijn lichaam, mijn persoonlijkheid en eigenlijk alles. Dat zien mensen niet aan me waardoor ze juist vaak het tegenovergestelde van me vinden. Zelfverzekerd, bepaald niet verlegen, brutaal zelfs. Vaak voel ik me niet begrepen en alleen met al mijn wensen, gedachten en verlangens. 'Later word ik actrice,' droom ik hardop maar alleen al de gedachte om op een podium te moeten staan voor een publiek doet me bij voorbaat kokhalzen. Toch lijkt het me geweldig, ik ben dol op theater en films. Hoe heerlijk is het als je avonturen mag beleven zoals in 'Romancing the Stone' met lekker ding Michael Douglas en lol mag trappen zoals in het hilarische 'Police Academy'. Of dat je mensen tot tranen kan ontroeren als bij de 'Karate Kid' en 'Purple Rain' met die fantastische Prince. Weergaloos.

Maar ja, ik woon ook nog eens in het meest ambitieeloze, boeren-, roddeldorp uit de omtrek. Hier is het motto; 'Doe maar normaal dan doe je al veel te gek,' en dat strookt niet met mijn nieuwsgierige, onderzoekende en spontane aard. Gelukkig heb ik Sophie. We kennen elkaar al sinds we samen speelden in de zandbak van de kleuterschool en sindsdien zijn we onafscheidelijke hartsvriendinnen. In de wijde omtrek staan we bekend als 'Die Twee'.

In vergelijking met de jongens uit mijn dorp die rondlopen op zwart leren klompen, rijden op knetterende, opgevoerde Zundapp's of Kreidlers en hun kont hijsen in die vreselijke Wrangler spijkerbroeken, die al minstens tien jaar uit de mode zijn, is Cas in mijn ogen juist wijs en werelds en kijk ik tegen hem

op. Hij is stoer, onverschrokken en intelligent. Hij draagt hippe Levi's en komt uit de buurt van Den Haag. Op zijn krachtige lichaam staat een ruige kop vol zwart, weerbarstig, halflang haar in een matje. Ik vind hem ontzettend knap en ondanks dat hij erg zijn best doet zijn zachtaardige karakter te verbloemen, zie ik dit onmiskenbaar door de bravoure heen schijnen.

Jarenlang dansen we als twee paradijsvogels om elkaar heen. Soms wisselen we schalkse blikken uit als we elkaar tegenkomen op school of op straat als we met een groepje vrienden verzamelen in de speeltuin van het woonblok vlakbij school. Dan weer plaagt hij mij om elkaar vervolgens ellenlang te negeren. Ik wil hem, rauw en helemaal en tegelijkertijd wil ik hem ook niet.

Cas heeft altijd horden meiden om zich heen zwermen. Stuk voor stuk koketterende dames die mooier en aantrekkelijker zijn dan ik en ik ben zo jaloers op hen, dat ik er bijna groen van zie. 'Wat hebben zij dat ik niet heb?' daar pieker ik wel over want ik zou graag zijn en doen zoals die stoere grieten. Ze zijn lang en slank en onverschillig in hun attitude. Ze praten over seks en over de pil en hoe erg het is als ze die een keer vergeten. Ze roken Marlboro sigaretten, samen met de jongens onder het afdak van de school waar je alleen mag komen als je bij 'De Groep' hoort. Waarom ben ik begonnen met roken? Ik vind zo'n kankerstok best wel goor. Novah zegt dat het lekker is, en ik wil niet flauw zijn. Dat lichte gevoel in mijn hoofd dat ik krijg als ik over mijn longen inhaleer vind ik wel prettig. Belinda Menthol sigaretjes gaan ook wel, daar stik ik niet in. Die pak ik soms stiekem bij mijn moeder. Zelf kies ik voor de sigaretten van Vogue, die zijn wit, lang, dun, licht en chique, vind ik.

In het Zuiden van het land staat carnaval op het punt om los te barsten. Ondanks de dalende temperaturen wordt de sfeer steeds broeieriger. Iedereen, in alle omliggende gemeenten, heeft het over de komende vijf dagen. Voor types die nooit verder komen dan hun eigen dorp en misschien een paar dorpen verderop, is dit de belangrijkste week van het jaar. Een aaneenschakeling van feest, drank, gein, buitenissigheid en avonturen. Dagen waarop alle zorgen opzij worden gezet en jij kunt zijn wie je wilt zijn en doen wat je wilt doen.

'Oh, ik hoop met heel mijn hart dat Cas er ook is Soof. Wat denk jij?' vraag ik haar ongedurig terwijl we ons op mijn met zwart-wit-rood ingerichte zolder-slaapkamer in onze punker feestoutfits aan het hijsen zijn. Uit alle macht sjoer ik aan het strakke, ultrakorte zwart leren rokje, wiebel van het ene op het andere heen en draai cirkels met mijn heupen om het ding over mijn billen heen te krijgen. Met soepele bewegingen stroop ik de zwarte netkousen over mijn benen en trek er mijn fluorescerend roze, kabel gebreide overknees overheen. 'Welke?' Voor Sophie haar neus bengel ik met twee kledinghangers. Aan de ene hangt een zwart AC/DC T-shirt vol gaten en aan de andere mijn gifgroene Madonna naveltruitje. 'Groen,' roept ze terwijl ze even opkijkt van het strikken van haar stoere legerkistjes en wijst naar de poster van Madonna die met punaises aan mijn schuine muur geprikt hangt. 'Nu lijk je op haar, *gonna dress you up in my love*,' zingt ze lachend.

Uit de notenhouten sieradenkist van mijn moeder heb ik heel veel kettingen en armbanden geleend die ik aan mijn hals en beide polsen hang. De riemen voor om mijn middel zijn van ijzeren schakelketting en hangen in een nonchalante lus om mijn heupen. Samen dringen we voor de witte, ronde spiegel om onze haren wild te touperen. Sophie spuit mijn torenhoge kuif met sterke haarlak muurvast en ik smeer nog wat extra gel in haar hanenkam. 'Nu nog je make-up punkertje,' lacht ze en zwaait met de kwast en potloden. 'Het mag lekker uitbundig, leef je uit,' geef ik haar carte blanche en draai me om op mijn rieten krukje zodat ik met mijn rug naar de spiegel zit. Geconcentreerd brengt ze laag voor laag op mijn ogen, wangen en lippen aan. 'Gaaf Soof, die dramatische portloodlijn die hier met een punt omhooggaat en die vuurrode lippen. Nina Hagen meets Madonna.'

Soof's liefdevolle knipoog zegt me dat ik er klaar voor ben om me in het feestgedruis te storten. 'Jij ziet er ook fantastisch uit,' roep ik tegen haar in de spiegel en zoen haar op haar wang. Opgetogen stuiven we de trappen af, roepen in koor 'houdoe' tegen mijn ouders als we die passeren op weg naar de garage en fietsen in de kou naar de kroegen in het belendende dorp.

'Zal Cas er zijn?' vraag ik nogmaals hoopvol aan Sophie. 'Volgens de geruchten is het uit met zijn vriendin,' knipoogt ze me bemoedigend toe. Mijn hart maakt een sprongetje: 'Dat is goed nieuws.' Verkeringen en relaties gaan wel vaker uit in de periode rond carnaval. Vooral na de feestweek worden relaties verbroken als de mist van rook en drank is opgetrokken en brute waarheden over vreemdgaan, onbehoorlijk gedrag en buitensporigheid aan het licht zijn gekomen.

De klanken van '*Kep hele grote bloemkolen*' vermengen zich met de noten van '*Zak 'ns lekker deur*' en '*Houd 'm vast Katharina*'. Dubbelzinnige teksten en stampend trompetgeschal dreunen door de straat waar alle cafés versierd zijn met ballonnen, serpentine en schreeuwende, kleurige koppen van polyester. Door een muur van rook en een walm van bierlucht stappen we door het roodfluwelen gordijn onze favoriete kroeg binnen. Er is bijna niet door de mensenmassa heen te komen en in de eerste minuut is mijn rechterzij al zeiknat van het gespilde bier en de plakkerige mix van Safari met jus d'orange. Terwijl we van links en rechts worden aangestoten door de hossende massa, uitzinnige en dronken feestvierders zoeken mijn *cateyes* in

de menigte naar de enige waarvoor ik hier ben in dit godvergeten Sodom en Gomorra. Enthousiast stoot ik Sophie net iets te hard aan, giechel zenuwachtig in haar oor en wijs: 'Daar staat hij.' Een trotse piraat met een rode bandana om zijn lange haren geknoopt en een zilveren gebogen zwaard in zijn satijnen sjerp. Fier rechtop in het middelpunt van de belangstelling, wild gebarend met zijn handen om zijn verhalen kracht bij te zetten en bulderend van het lachen. Hij is omringd door vrienden van zijn clan en gooit het ene biertje na het andere achterover. Ik probeer zijn blik te vangen en stoot zijn beste vriend naast hem aan die met een vreemd, vies, takachtig iets de meiden om hen heen belaagt: 'Wat heb jij in je handen?' vraag ik terwijl ik een plek probeer te veroveren naast Cas. 'Een gedroogde stierenlul,' grinnikt hij gemeen en geeft me er een tik mee op mijn billen.

© Copyright Nathalie Schalke StC StorytellConcepten

Loopt hij nu echt naast me? Ik kan het bijna niet geloven. Was ik het werkelijk die hij zojuist strak in de ogen keek terwijl hij zijn rechterhand resoluut om mijn middel vouwde en me ferm naar zich toe trok? Het tumult, de menigte en de onverdraagbare hitte om me heen vervagen als hij uitdagend zijn prachtige, volle lippen op de mijne drukt. Zijn plagende tong vindt de mijne als ik gedwee mijn mond lichtjes open. EIN-DE-LIJK. Dit is de kus waar ik al zo lang naar verlang. Al spelend met zijn tong glimlach ik triomfantelijk. 'Kom met me mee,' fluistert hij in mijn oor.

Ik voel me gelukkig en zweef. De grond raak ik niet meer terwijl we arm in arm de drukte achter ons laten en richting zijn clubhuis een eindje verderop lopen. Dit is het hol van de leeuw, daar waar je alleen op uitnodiging van één van de bendeleden mag komen. Verscholen in de hoek is een trap die leidt naar een industriële ruimte, met een zelf-getimmerde bar, een professionele sound-installatie, biljarttafel en oude meubelen van de kringloop of uit het op straat achtergelaten grofvuil geplukt. De wanden zijn donker geverfd en centraal in het midden prijkt het logo van de bende: een graffititag door Cas ontworpen en op muur gespoten. 'Mooi,' complimenteer ik hem bewonderend.

Zachtjes vleit hij me neer op een versleten bank die comfortabel is gemaakt met vele kussens en plaids. Aan het geroezemoes te horen zijn elders in de donkere ruimte meerdere stelletjes met elkaar in de weer. Ik hoor opgewonden geluiden maar ik zie niets of niemand in het donkere hol. Het kan me ook

weinig schelen want ik lig hier in de armen van de *leader of the pack* waar ik al jaren heimelijk dolverliefd op ben. Nooit had ik gedacht dat hij mij zou zien staan en ik voel me uitverkoren en euforisch. Helemaal wild van verlangen naar deze jongen ben ik als was in zijn handen.

Hij is heftig, overweldigend en laat er geen gras over groeien. Overal zoent hij mij met zijn zachte, volle lippen. Van gekkigheid en geluk weet ik niet waar ik blijf en kronkel ik van genot en opwindning. Vergeefs probeer ik geen geluid te maken, hese, onderdrukte zuchten ontsnappen uit mijn keel. Zijn handen bewegen gretig langs mijn lichaam, omklemmen wisselend mijn pronte borsten en mijn ronde billen. Hij is wild, lustig, vastberaden en ervaren, merk ik. En tegelijkertijd teder en zachtaardig. Mijn zacht kanten, zwarte onderbroekje schuift hij behendig opzij en met zijn lange, sterke vingers dringt hij plots diep bij mij naar binnen. 'Aaaah,' kreun ik ingehouden en om de hevige pijnscheut te verzachten druk ik me stevig tegen hem aan.

Sidderend van genot wil ik meer en meer van dit alles. Dit is hemels, overweldigend en zaligmakend. Een zachte kreun ontsnapt aan mijn vuurrode lippen en ik leg mijn hoofd in zijn hals als hij zijn vingers weer behendig in mij stoot. Tegen mijn been voel ik zijn stijve pik om aandacht vragen en ik grijp er onhandig naar. Dit is de eerste keer dat ik een piemel in mijn hand houd. Stom woord eigenlijk, piemel. Hij is groot, dik en knetterhard. Een staaf vol verlangen en fier rechtop. Ik schrik er een beetje van en tegelijkertijd vind ik zijn jongeheer prachtig en fascinerend. Soepeltjes beweeg ik mijn hand heen en weer, soms steeds sneller, dan weer tergend langzaam. Ik heb van Novah wel eens gehoord dat dit zo moet. Zijn voorhuid trek ik over zijn eikel en dan weer strak naar beneden waar ik die even vasthoud om zijn reactie te voelen. Doe ik het goed? Zijn ademhaling wordt luider, sneller, en zwaarder en ik voel zijn pik kloppen en pulseren in mijn handen. Warm, dik vocht sijpelt langzaam tussen mijn vingers door en drupt op de bank. Hé bah, denk ik even als ik in het plakkerige goedje wrijf. De energie verandert, de ademhaling wordt rustiger en het zoenen meer teder dan heftig. Verstrengeld in elkaars armen val ik even, intens gelukkig, in slaap. Bij deze jongen voel ik me zo vrij en fijn. Nu we dit samen hebben gedaan, zouden we dan nu een relatie hebben?

Op het toilet ontdek ik bloed in mijn broekje. Daar kwamen die pijnlijke steken in het begin vandaan toen hij me vingerde. Hij heeft me zojuist ontmoagd en

dat heeft hij niet eens doorgehad. Opeens voel ik me speciaal en uiterst volwassen. Zouden anderen het aan de gloed op mijn gezicht kunnen zien? Zouden ze kunnen zien dat ik nu weet hoe het voelt om te begeren en begeerd te worden? In mijn beleving zijn wij door deze bijzondere nacht voor altijd met elkaar verbonden.

© Copyright Nathalie Schalke StC StorytellConcepten

Als Nadieh Cas na 20 jaar opnieuw ontmoet is hij slechts een schim van de vigooreuze man uit haar herinnering. Een leven vol geweld, drugs en onvervulde dromen eist zijn tol. Een tol die hoger is dan hij wil betalen.

Zij is zichzelf en de weg kwijt als ze beseft dat haar leven één grote leugen en teleurstelling is. Niets is wat het lijkt en de schone schijn van een quasi ideaal bestaan kan niet langer worden opgehouden. De onvermijdelijke scheiding van haar grootste liefde en heftigste opponent is zowel een vloek als een zegen.

Twee gebroken zielen vinden elkaar in een gedeeld verleden en een gezamenlijke hoop op een toekomst. Je bent niet waar je denkt te zijn, *rock bottom* kent meerdere dieptes.

Nathalie Schalke (1972) is journalist, interieurstylist en schrijfster. Haar debuutroman *Wilde haren & Chardonnay*, schreef zij in een idyllische casita op een berg in het groene noorden van Portugal. Momenteel werkt zij aan de opvolger van haar debuut: *Sambuca Black*.

Wat doe je als je aan de rand van de afgrond staat met geknakte vleugels? Spring je? Met de moed der wanhoop die je zo goed kent? Of blijf je weifelend drentelen? Nathalie sprong. Ze neemt de lezer mee in haar weergaloze vlucht naar de tomeloze hoogtes en diepte krochten van het bestaan. De must-read voor iedereen die ooit schaamteloos liefhad.

Christine Pannebakker, schrijfster van *Vrouwenpower* en *De maagd is terug*.

fotografie: Daniëlle Guillonard

nathalieschalke

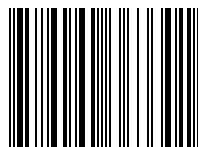

nathalie.schalke

nathalieschalke

ISBN 978-90-90-36330-1

9 789090 363301 >